

FRANK HERBERT

DYNNIN
LAPSET

WSOY

Suomentanut Natasha Vilokkinen

FRANK HERBERT:

Dyyni-sarja:

Dyyni (1965, suom. 1982–1983)

Dyynin messias (1969, suom. 1987)

Dyynin lapset (1976, suom. 2023)

dunenovels.com

Frank Herbert

DYYNIN
LAPSET

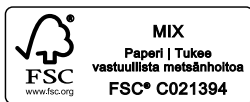
.....

DYJNI
OSA III

SUOMENTANUT NATASHA VILOKKINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Jakeet Koraanista suomentanut Jaakko Hämeen-Anttila (Basam Books, 2023).

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
Children of Dune ilmestyi vuonna 1976.
Suomennettu vuoden 2008 laitoksesta.

Children of Dune © HERBERT PROPERTIES, LCC 1976

SUOMENKIELINEN LAITOS © NATASHA VILOKKINEN JA WSOY 2023
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-49968-9
PAINETTU EU:SSA

BEVILLE:

*Pitkän ja rakastavan liittomme kunniaksi
ja jakaakseni muiden kanssa hänen
kauneutensa ja viisautensa, sillä hän
todellakin antoi innoituksen tälle kirjalle.*

Muad'Dibin opetukset ovat muuttuneet skolastikkojen, taikauskoisten ja turmeltuneiden temmellyskentäksi. Hän opetti tasapainoista elämäntapaa, filosofiaa, joka auttaa ihmistä kohtaamaan alati muuttuvasta maailmankaikkeudesta esiin kumpuavat ongelmat. Hänen mukaansa ihmiskunta kehittyy edelleen eikä prosessille ole loppua. Hänen mukaansa evoluutio noudattaa muuttuvia periaatteita, jotka tuntee vain ikuisuus. Kuinka tästä perusolemuksesta voisi saada otteen turmeltuneella päättelyllä?

Mentaatti Duncan Idahon lausumia

.....

Luolan kivilattiaa peittävälle tummanpunaiselle matolle ilmestyi valotäplä. Valo hehkui vailla ilmeistä lähdeettä, näytti olevan olemassa vain rohtokuidusta kudotulla punaisella matolla. Parin senttimetrin suuruinen pyörylä vaelsi ennalta-arvaamattomasti – venyen yhtäällä, litistyen toisaalla. Vuoteen tummanvihreän laidan kohdatessaan se loikkasi ja laskosti itsensä vuoteen päälle.

Vihreän peiton alla lepäsi lapsi, jolla oli ruosteenpunainen tukka, leveä suu ja pikkulapsen pyöreyttä vielä kasvoissaan – vartalo ei ollut fremeneille ominaiseen tapaan jäntevän kuivakas, mutta ei myöskään vedestä yhtä turpea kuin ulkomaailmasta tulleilla. Kun valo hipaisi suljettuja silmäluomia, pieni hahmo liikahti. Valo sammui.

Nyt kuului vain tasainen hengitys ja sen taustalla heikko, rauhoittava tip-tip-tip, kun kaukana luolan yläpuolella seisova tuuliansa keräsi vettä altaaseen.

Valo ilmaantui taas kamariin – hiukan suurempana, jokusen lumenin kirkkaampana. Tällä kertaa sen lähde näkyi ja liikui: huppupäinen hahmo täytti kaarevan oviaukon kammion laidalla. Jälleen kerran valo virtasi ympäri kammiota, kokeillen, etsien. Valosta välittyi uhka, levoton tyytymättömyys. Se kaihtoi nukkuvaa lasta, seisahtui ylänurkan ristikoituun tuuletusaukkoon, tutkasi pullistumaa vihreä-kultaisessa seinävaatteessa, joka pehmensi kovaa kiveä.

Valo sammui. Huppupäinen hahmo paljasti itsensä kankaan heilahduksella, jäi kaarioven suuhun vartioon. Kuka tahansa Sietch Tabrin rutiinit tuntenut olisi oitis uumoillut miestä Stilgariksi, sietchin naibiksi, joka huolehti orpolapsista, isänsä Paul Muad’Dibin manttelin jonakin päivänä perivistä kaksosista. Stilgar kävi monasti öisin tarkastamassa kaksosten huoneet, aina ensin kammion, jossa Ghanima nukkui, sitten vielä vierisen huoneen varmistaakseen, ettei Letoa uhannut mikään.

Olen minäkin vanha hölmö, Stilgar ajatteli.

Hän sormeili valoprojektorin kylmää pintaa ennen kuin palautti sen vyölenkkiinsä. Projektori ärsytti, vaikka hän olikin siitä riippuvainen. Esine oli hienostunut Imperiumin instrumentti, koje jota käytettiin havaitsemaan suuria eläviä kehoja. Kuninkaallisissa makuukamareissa se ei ollut havainnut muita kuin nukkuvat lapset.

Stilgar tiesi ajatustensa ja tunteidensa muistuttavan äskeitä valoa. Hän ei saanut sisällään levottomana harhailevaa liikettä rauhoittumaan. Sitä hallitsi jokin suurempi voima. Se heijasti hänet tähän hetkeen, missä hän vaistosi kasvavan vaaran. Täällä oli magneetti, joka veti puoleensa suuruuden unelmia kautta tunnetun maailmankaikkeuden. Täällä oli maallisia rikkauksia ja arvovaltaa sekä kaikista mystisistä talismaaneista voimallisin: Muad’Dibin uskonnollisen perinnön jumalallinen aitous. Näihin kaksosiin – Letoon ja hänen sisarensa Ghanimaan – keskittyi huikaiseva valta. Kun he elivät, Muad’Dib eli heissä vaikka kuollut olikin.

Nämä eivät olleet vain yhdeksänvuotiaita lapsosia; he olivat luonnonvoima, jota kunnioitettiin ja pelättiin. Heidän isänsä oli Paul Atreides, josta oli tullut Muad'Dib, kaikkien fremenien Mahdi. Muad'Dib oli toiminut sytykkeenä ihmiskunnan räjähdykselle; fremenien džihad oli lähtenyt leviämään tältä planeetalta ja levittänyt heidän kiihkonsa kaikkialle asutettuun maailmankaikkeuteen, niin että uskonnollisen hallinnon kaikenkattava auktoriteetti oli jättänyt jälkensä joka planeettaan.

Ja silti nämä Muad'Dibin lapset ovat lihaa ja verta, ajatteli Stilgar. Kahdella helpolla veitsenpistolla pysäyttäisin heidän sydämensä. Heidän vetensä palaisi heimolle.

Hänen harhaileva mielensä alkoi myrskytä moisesta ajatuksesta.

Että tappaisin Muad'Dibin lapset!

Vuodet olivat kuitenkin tehneet Stilgarista viisaan, mitä itsensä havainnoimiseen tuli. Hän tiesi, mistä niin kammottava ajatus oli peräisin. Se lähti kirottujen vasemmasta kädestä, ei siunattujen oikeasta. Elämän *ayat* ja *burhan* eivät liiemmin salanneet häneltä mystereitään. Aikoinaan hän oli ollut ylpeä ajatellessaan itseään fremeninä, pitäessään aavikkoa ystävänä, nimittäessään planeettaansa ajatuksissaan Dyyniksi eikä Arrakisiksi, kuten se kaikkiin Imperiumin tähtikarttoihin oli nimetty.

Kuinka yksinkertaisia asiat olivatkaan, kun messiaamme oli pelkkä unelma, hän ajatteli. Kun me löysimme Mahdimme, miekkamme kylvivät maailmankaikkeuden täyteen uusia messiaanisia unelmia. Nyt jokainen džihadin alistama kansa unelmoi omasta tulevasta johtajastaan.

Stilgar vilkaisi pimeään makuukamariin.

Jos minun veitseni vapauttaisi kaikki nuo kansat, tekisivätkö he minusta messiaan?

Leto kuului kääntyilevän levottomana vuoteessaan.

Stilgar huokaisi. Hän ei ollut tuntenut Atreidesien isoisää, jolta tämä lapsi oli saanut nimensä. Moni kuitenkin sanoi,

että sieltä periytyi Muad'Dibin vahva moraali. Hyppäisikö tuo *oikeellisuuden* pelottava piirre vuorostaan tämän sukupolven yli? Stilgar totesi, ettei osannut vastata kysymykseensä.

Hän ajatteli: *Sietch Tabr on minun. Minä hallitsen täällä. Minä olen fremenien naib. Ilman minua ei olisi edes ollut Muad'Dibiä. Nyt nämä kaksoset...minun vereni virtaa heidän suonissaan Chanin, heidän äitinsä kautta, joka oli minun sukulaiseni. Minä olen siellä yhdessä Muad'Dibin, Chanin ja kaikkien muiden kanssa. Mitä me olemme maailmankaikkeudellemme tehneet?*

Stilgar ei osannut selittää, miksi näitä ajatuksia pälkähti öisin hänen päähänsä ja miksi ne aiheuttivat niin suurta syyllisyyttä. Hän kyykistyi hupullisen viittansa suojissa. Todellisuus ja unelma eivät olleet ollenkaan sama asia. Suopea aavikko, joka aikoinaan oli levinnyt navalta navalle, oli kutistunut puoleen entisestä. Leviävän kasvillisuuden myyttinen paratiisi kauhistutti häntä. Se ei enää muistuttanut heidän unelmaansa. Ja planeettansa muutoksen myötä hän tiesi itsekin muuttuneensa. Hänestä oli tullut entisaikojen sietchpäällikköä huomattavasti viekkaampi ihminen. Hän oli nyt tietoinen monenlaisista asioista – valtiotaidosta ja syvälleikäyvistä seurauksista, joita pienimpiinkin päätöksiin liittyi. Kuitenkin hän aisti tämän tiedon ja viekkauden pelkkänä ohuena pintasilauksena, joka kätki alleen yksinkertaisemman, kohtalonuskoisemman tietoisuuden rautaytimen. Ja tuo vanhempi ydin kutsui häntä, aneli häntä palaamaan taas puhtaampiin arvoihin.

Sietchin aamuäänet pyrkivät jo sekoittamaan ajatuksia. Ihmiset alkoivat liuskella luolassa. Stilgar tunsu poskillaan ilmapirran: ihmiset menivät ulos ovisineteistä auringonnousua edeltävään pimeään. Ilmavirta kertoi yhtä lailla huolimattomuudesta kuin ajastakin. Yhdyskunnan asukkaat eivät enää noudattaneet menneiden päivien tiukkaa vesikuria. Miksi noudattaisivatkaan, kun planeetalla oli saatu sateita, kun taivaalla nähtiin pilviä, kun kahdeksan fremeniä oli kuollut

jäätyään *wadissa* äkkitulvan alle. Siihen saakka Dyynin kielessä ei ollut ollut sanaa *hukkua*. Mutta tämä ei enää ollut Dyyni; tämä oli Arrakis...ja tapahtumarikkaan päivän aamu oli koittanut.

Stilgar ajatteli: *Jessica, Muad'Dibin äiti ja näiden kuninkaallisten kaksosten isoäiti palaa tänään planeetallemme. Miksi hän luopuu itse määräämistään maanpaosta juuri nyt? Miksi hän vaihtaa Caladanin lempeyden ja turvan Arrakisin vaaroihin?*

Muitakin huolenaiheita oli: vaistoaisiko Jessica Stilgarin epäilykset? Hän oli Bene Gesseritin noita, sisarkunnan perinpohjin kouluma ja itsekin kunnianarvoisa äiti. Sellaiset naiset olivat tarkkanäköisiä, ja he olivat vaarallisia. Käskisikö hän Stilgarin syöksyä omaan veitseensä niin kuin Liet-Kyynesin *ummasuojelijaa* oli käsketty?

Tottelisinko minä? mietti Stilgar.

Hän ei osannut vastata kysymykseen, mutta nyt hän ajatteli Liet-Kynesia, planetologia, joka ensimmäisenä oli unelmoinut aavikko-Dyynin muuttamisesta ihmistä elättäväksi vihreäksi planeetaksi, joka siitä nyt oli tulossa. Liet-Kynes oli ollut Chanin isä. Ilman häntä ei olisi ollut unelmaa, ei Chania, ei kuninkaallisia kaksosia. Ketjun hauraus kauhistutti Stilgaria.

Kuinka me olemme kohdanneet juuri täällä? hän kysyi itseltään. *Kuinka me olemme liittyneet yhteen? Missä tarkoituksessa? Onko minun velvollisuuteni päättää kaikki, tuhota tämä voimallinen liitto?*

Stilgar tunnusti nyt kammottavan yllykkeen sisällään. Hän kykenisi kyllä tekemään tuon valinnan, kieltämään rakkauden ja perheen tehdäkseen sen, minkä naib silloin tällöin joutui tekemään: tappavan päätöksen heimon edun nimissä. Yhdeltä kantilta katsottuna moinen murha olisi äärimmäistä petosta ja julmuutta. *Tappaa nyt pelkkiä lapsukaisia!* Mutta kun he eivät olleet pelkkiä lapsia. He olivat syöneet melansia, he olivat osallistuneet sietchin orgioihin, he olivat etsineet

hiekkataimenia aavikolta ja leikkineet fremenlasten muitakin leikkejä... Mutta he myös istuivat kuninkaallisessa neuvostossa. Niin nuoria, ja kuitenkin kyllin viisaita istuakseen neuvostossa. Kehoiltaan he saattoivat olla lapsia, mutta kokemustensa puolesta he olivat ikivanhoja, syntyneet täydellä geneettisellä muistilla ja pelottavalla tietoisuudella varustettuina, mikä erotti heidät ja heidän Alia-tätinsä kaikista muista ihmisistä.

Stilgar oli monesti, monina öinä, huomannut mielensä kaartelevan tätä eroa, joka oli yhteinen kaksosille ja heidän täditteensä; monta kertaa hän oli havahtunut yöllä samoihin piinaaviin ajatuksiin, tullut tänne kaksosten makuukamareihin unet kesken jääneenä. Nyt hänen epäilyksensä tarkentuivat. Kyvyttömyys tehdä päätöstä oli päätös itsessään – sen hän tiesi. Nämä kaksoset ja heidän tätinsä olivat heränneet kohdussa, kokeneet jo siellä kaikki muistot, jotka heidän edeltäjänsä heille välittivät. Syynä oli äitien rohtoriippuvuus – lady Jessican ja Chanin. Lady Jessica oli synnyttänyt pojan, Muad'Dibin, ennen kuin tuli riippuvaiseksi rohdosta. Alia oli syntynyt, kun hän oli jo riippuvainen. Jälkikäteen ajateltuna kaikki oli selvää. Bene Gesserit oli harjoittanut lukemattomien sukupolvien ajan valikoivaa jalostusta ja tuottanut Muad'Dibin, mutta sisarkunta ei ollut osannut ottaa suunnitelmissaan huomioon melanssia. Voi, he kyllä tiesivät tästäkin mahdollisuudesta, mutta pelkäsivät sitä ja kutsuivat sitä *kauhistikseksi*. Se oli pelottavinta kaikesta. Kauhistus. Heillä täytyi olla syynsä tuomiolle. Ja jos he sanoivat, että Alia oli kauhistus, sen täytyi päteä yhtä lailla kaksosiin, sillä myös Chani oli ollut riippuvainen, elimistönsä rohdon kyllästämä, ja jollain lailla hänen geeninsä olivat täydentäneet Muad'Dibin geneejä.

Stilgarin ajatukset myllersivät. Kaksoset ylittivät isänsä, siitä ei ollut epäilystäkään. Mutta millä lailla? Poika puhui kyvystä *olla* isänsä – ja oli todistanut sen. Jopa pikkulapsena Leto oli paljastanut muistoja, jotka vain Muad'Dibin olisi kuulunut tietää. Odottiko siinä laajassa muistojen kirjossa muita

esivanhempia – sellaisia, joiden uskomukset ja tavat edustivat sanoinkuvaamatonta vaaraa eläville ihmisille?

Kauhistuksia, sanoivat Bene Gesseritin pyhät noidat. Ja kuitenkin sisarkunta himoitsi näiden lasten geenejä. Noidat halusivat siittiöt ja munasolut ilman niitä kantavaa häiritsevää lihaa. Senkö tähden lady Jessica palasi? Hän oli katkaissut välinsä sisarkuntaan tukeakseen herttuapuolisoaan, mutta nyt hänen huhuttiin palanneen Bene Gesseritin tapoihin.

Minä voisin tehdä lopun kaikista näistä unelmista, Stilgar ajatteli. Kuinka helposti se kävisikään.

Ja silti hän ihmetteli taas, kuinka saattoi edes harkita sellaista tekoa. Olivatko Muad'Dibin kaksoset vastuussa todellisuudesta, joka tuhosi muiden unelmat? Eivät. He olivat pelkkä linssi, jonka läpi valo virtasi paljastaakseen uusia muotoja maailmankaikkeudessa.

Piinattu mieli palasi fremenien perimmäisiin uskomuksiin, ja Stilgar ajatteli: *Jumala kyllä antaa käskynsä; älkää kiirehtikö sitä. Jumalan asiana on suunnata matka, mutta jotkut poikkeavat tieltä.*

Eniten Stilgaria häiritsi Muad'Dibin uskonto. Miksi niiden piti tehdä Muad'Dibistä jumala? Miksi kohottaa jumalaksi mies, jonka tiedettiin olevan lihaa ja verta? Muad'Dibin *kultainen elämäneliksiiri* oli luonut byrokraiahirviön, joka istua rötkötti ihmisen kaiken toiminnan päällä. Kun hallinto ja uskonto yhtyivät, lain rikkomisesta tuli synty. Jos hallinnon määräyksiä vähänkään kyseenalaisti, jumalanpilkka alkoi haista kuin savu. Kapinointiin syyllistyminen manasi esiin helvetin tulet ja hurskastelevat tuomiot.

Ja kuitenkin näitä hallinnon määräyksiä tuottivat ihmiset.

Stilgar pudisti surullisena päätään näkemättä palvelijoita, jotka olivat tulleet kuninkaalliseen etuhuoneeseen toimittamaan aamuaskareitaan.

Hän hiveli crysveistä kupeellaan ja ajatteli menneisyyttä, jota se symboloi, ajatteli suhtautuneensa useammin kuin

kerran myötätunnolla kapinallisiin, joiden epäonnistuneet kansannousut oli hänen käskystään murskattu. Hämmennys velloi mielessä, ja Stilgar toivoi tietävänsä, kuinka pääsisi siitä eroon, palaisi veitsen edustamiin yksinkertaisuuksiin. Mutta maailmankaikeus ei suostunut kääntymään takaisinpäin. Se oli valtaisa moottori, joka oli projisoitu olemattomuuden harmaaseen tyhjyyteen. Hänen veitsensä, jos se aiheuttaisi kaksosten kuoleman, vain värisyttäisi tuota tyhjyyttä, kutoisi uusia monimutkaisuuksia, jotka kaikuisivat läpi ihmisen historian, loisi uusia kaaoksen aaltoja, rohkaisisi ihmiskuntaa koettamaan muita järjestyksen ja epäjärjestyksen muotoja.

Stilgar tuli huokaisten tietoiseksi liikehinnästä ympärillään. Niin, palvelijat edustivat eräänlaista järjestystä, joka keskittyi Muad'Dibin kaksosiin. He etenivät hetkestä toiseen, kohtasivat tarpeet, kun niitä vastaan tuli. *Parempi matkia heitä*, Stilgar komensi itseään. *Parempi kohdata tuleva sitten kun se tulee.*

Minäkin olen yhä palvelija, hän totesi. *Ja isäntäni on armelias Jumala, myötätuntoinen Jumala.* Ja hän siteerasi mielessään: *»Me olemme asettaneet heidän kaulaansa kahleen, joka ylittää poskiin asti, niin että heidän on pidettävä päänsä koholla. Me olemme laittaneet muurin heidän eteensä ja muurin heidän taaksensa, ja me olemme peittäneet heidät, niin etteivät he näe.»*

Niin oli kirjoitettu fremenien vanhassa uskonnossa.

Stilgar nyökkäsi itseksensä.

Se että *näki*, ennakoi seuraavan hetken, kuten Muad'Dib oli tehnyt ihmeellisine tulevaisuudennäkyineen, loi vastavoiman ihmisten toimille. Se loi uusia päätöksenteon paikkoja. Kahleitta eläminen, niin, se saattoi hyvinkin kertoa Jumalan oikusta. Toisenlaisesta moninaisuudesta tavallisen ihmisen tavoittamattomissa.

Stilgar irrotti otteensa veitsestä. Sormet kihelmöivät sen muistosta. Mutta terä, joka kerran oli välkkynyt hiekkamadon

ammottavassa suussa, pysyi tupessaan. Stilgar tiesi, ettei paljastaisi tätä veistä nyt tappaakseen kaksoset. Hän oli tehnyt päätöksensä. Parasta säilyttää ainoa vanha hyve, jota hän yhä vaali: uskollisuus. Mieluummin moninaisuudet, jotka arveli tuntevansa kuin moninaisuudet, joita ei voinut ymmärtää. Nykyhetki oli parempi kuin unelman tulevaisuus. Kitkerä maku Stilgarin suussa kertoi, kuinka tyhjiä ja etovia jotkin unelmat saattoivat olla.

Ei! Ei enää unelmia!

KYSYMYS: »Oletko nähnyt Saarnaajan?»

VASTAUS: »Olen nähnyt hiekkamadon.»

KYSYMYS: »Mitä hiekkamadosta?»

VASTAUS: »Se antaa meille ilman, jota hengittää.»

KYSYMYS: »No miksi me tuhoamme sen maan?»

VASTAUS: »Koska Shai-hulud [hiekkamato jumaluutena] käskee niin.»

HARQ AL-ADA

Arrakisin arvoituksia

.....

Kuten fremenien tapoihin kuului, Atreidesin kaksoset heräsivät tuntia ennen aamunkoittoa. Yhtä aikaa he haukottelivat ja venyttelivät vierekkäisissä kamareissaan, aistien luolan kuhinan ympärillään. He kuulivat, kuinka palvelijat valmistivat etuhuoneessa aamiaista, yksinkertaista velliä, jossa oli taateleita ja pähkinöitä sekoitettuna osittain fermentoidusta rohdosta herutettuun nesteeseen. Etuhuoneen hehkupallojen pehmeä keltainen valo kajasti avoimista kaariovista makuukamareihin. Kaksoset pukeutuivat nopsasti lempeässä valossa, kuullen toinen toisensa naapurihuoneessa. Molemmat pukivat ylleen tiivispuvun suojaamaan aavikon pahtavilta tuuilta, kuten olivat sopineet.

Kuninkaalliset kaksoset tapasivat etuhuoneessa ja panivat merkille palvelijoiden äkillisen hiljenemisen. Letolla oli harmaan ja liukaspintaisen tiivispukunsa päällä mustalla reunstettu kellanruskea viitta. Hänen sisarensa viitta oli vihreä. Molempien viittojen kaulus pysyi kiinni Atreidesin haukan muotoisella kultasoljella, jolla oli punaiset jalokivisilmät.

Hienot pukineet nähdessään Harah, yksi Stilgarin vaimoista, sanoi: »Olette näköjään pukeutuneet kunnioittaaksenne isoäitiänne.» Leto otti aamiaiskulhonsa ennen kuin katsoi Harahin tummia, tuulen uurtamia kasvoja. Hän pudisti päätään ja sanoi: »Miksi sinä niin luulet? Ehkä me kunnioitamme itseämme.»

Harah kohtasi tyyneästi Leton härnäävän katseen sanoes- saan: »Minun silmäni ovat kuule aivan yhtä siniset kuin sinunkin!»

Ghanima nauroi ääneen. Harah oli mestari fremenien arvoitusleikissä. Yhdellä lauseella hän oli sanonut: »Älä sinä härnää minua, poika. Saatat olla kuninkaallinen, mutta meissä molemmissa näkyy melanssiriippuvuuden stigma – silmät vailla valkuaista. Ei kai fremen sen enempiä hienouksia tai kunniaa tarvitse?»

Leto hymyili ja pudisti apeasti päätään. »Harah, rakkaani, jos vain olisit nuorempi etkä jo kuuluisi Stilgarille, ottaisın sinut omakseni.»

Harah hyväksyi pienen voittonsa kepeästi ja antoi toisille palvelijoille merkin jatkaa kamarien valmistelua päivän tärkeisiin toimiin. »Syökäähän aamiaisenne», hän sanoi. »Tarvitsette tänään energiaa.»

»Olet siis kuitenkin sitä mieltä, ettemme ole liian hienoja isoäidillemme?» Ghanima kysyi suu täynnä velliä.

»Älä pelkää häntä, Ghani», Harah sanoi.

Leto nielaisi suullisen ja katsahti Harahia tutkivasti. Nainen oli pirullisen kansanviisas nähdessään hienostelun lävitse niin nopeasti. »Uskooko isoäiti, että me pelkäämme häntä?» Leto kysyi.

»Luultavasti», Harah vastasi. »Hän oli meidän kunnian- arvoisa äitimme, muistattekos. Minä tunnen hänen tapansa.»

»Mitä Alialla oli päällään?» Ghanima kysyi.

»En ole nähnyt häntä», Harah tokaisi ja kääntyi pois.

Leto ja Ghanima vaihtoivat katseen, joka kertoi yhteisistä

salaisuuksista, ja kumartuivat nopeasti aamiaisensa ääreen. Syötyään he astuivat suureen keskuskäytävään.

Ghanima puhui yhdellä niistä muinaisista kielistä, jotka olivat heille geenimuistin ansiosta yhteisiä: »Tänään meillä siis on isoäiti.»

»Se kiusaa Aliaa suuresti», Leto sanoi.

»Kukapa niin paljosta käskyvallasta haluaisi luopua?» Ghanima kysyi.

Leto nauroi hiljaa, oudon aikuinen ääni niin nuoresta suusta. »On siinä muustakin kyse.»

»Näkeeköhän hänen äitinsä sen minkä me olemme nähneet?»

»Miksi ei näkisi?» Leto kysyi.

»Niin... Sitä Alia saattaa pelätä.»

»Kukapa kauhistuksen tuntisi paremmin kuin toinen kauhistus», Leto totesi.

»Tiedät kai, että voimme olla väärässäkin», Ghanima sanoi.

»Mutta emme ole.» Ja Leto lainasi Bene Gesseritin *Azharin kirjaa*: »'Syystä ja hirvittävästä kokemuksesta me kutsumme ennaltasyntyneitä *kauhistukseksi*. Sillä kuka tietää, mikä häijyn menneisyytemme kadonnut ja kirottu persoona saattaa ottaa elävän kehon valtaansa?'»

»Tunnen kyllä historian», Ghanima sanoi. »Mutta jos se pitää paikkansa, miksi me emme kärsi hyökkäyksistä sisällämme?»

»Jospa vanhempamme vartioivat meitä», Leto sanoi.

»Miksei Aliallakin sitten olisi vartijoita sisällään?»

»En tiedä. Ehkä siksi, että toinen hänen vanhemmistaan elää yhä. Tai voihan se johtua siitäkin, että me olemme vielä nuoria ja vahvoja. Ehkä sitten kun olemme vanhempia ja kyynisempiä...»

»Meidän täytyy olla hyvin varovaisia tämän isoäitimme kanssa», Ghanima sanoi.

»Ja olla mainitsematta sitä Saarnaajaa, joka vaeltelee ympäri planeettaa harhaoppisine puheineen.»

Kaikkien aikojen menestyksekkäin scifisaaga saa jatkoa.

Yhdeksän vuotta sitten keisari Paul Atreides katosi Arrakisin autiomaahan. Hän jätti jälkeensä vastasyntyneet lapsensa Leton ja Ghaniman, joilla on perintönään isänsä ennusnäyt ihmiskunnan kohtalosta. Maailmankaikkeutta hallitsee Atreidesin suvun nimissä kaksosten täti Alia, mutta hänen valtaansa uhkaavat niin poliittinen juonittelu kuin hänen oman perimänsä kahleetkin.

Monikerroksinen Dyyni-sarja syventyy ympäristötuhoon, kulttuurien yhteentörmäyksiin, uskonnolliseen ääriajatteluun ja tyrannihallintoihin. Isojen muutosten keskellä häilyy kysymys siitä, kuinka suuri tai pieni voi yksi ihminen olla.

Sarjan kolmas osa *Dyynin lapset* oli jo ilmestyessään vuonna 1976 tieteiskirjallisuuden ”suurtapahtuma” (*LA Times*). Edelleen ajankohtaisen klassikkoteoksen suomennos julkaistaan nyt ensi kertaa.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49968-9

Alkuperäispäällys: Sean Francis O'Connell